

nykykieleen» on tarpeellinen ja odotettu teos. Kiitos kirjasta!

LAILA LEHIKONEN

Katsauksia suomen kielen sanastoon

Nyky-suomen sanavarat. Toim. JOUKO VESIKANSA. 505 s. WSOY, Porvoo 1989. ISBN 951-0-10969-X.

Maisteri Jouko Vesikansa pani 1980-luvulla alulle hankkeen suomen kielen sanastoa monipuolisesti tarkastelevasta artikkelikoelmasta. Hänen kuoltuaan teoksen toimiti valmiiksi maisteri Pirjo Rantalainen (nyk. Karvonen).

Teoksessa on 20 artikkelia, joista Vesikansalta itseltään toimittajan oikeudella neljä, Jaakko Sivulalta kaksi, muilta neljältätoista kirjoittajalta kultakin yksi. Näin monen kirjoittajan teoksesta on pakostakin tullut varsin heterogeeninen, ja kirjaa on ehkä liiaksi suunnattu »kaikille», sillä kirjoitusten taso vaihtelee tieteellisestikin mielenkiintoisista ja uutta antavista tarkasteluista aina tavallisten kielioppaiden tasoihin kielenkäyttöohjeisiin asti; ajatuksena on ehkä ollut käsitellä normituksen periaatteita, mutta kaikissa artikkeleissa ei näin syvälle ole paneuduttu.

Kirjan aloittaa AULIS J. JOEN katsaus suomen sanaston uralilaiseen taustaan sekä vanhaan lainasanastoon. Huolimatta johdatusmaisuudestaan kirjoitus tuo esiin uusia, vielä 1980-luvullakin esitettyjä tutkimustuloksia ja hypoteeseja, mm. Jorma Koivulehdon, Björn Collinderin ja Andrés Róna-Tasin. Joen itsensä tietty vanhakantaisuus kyläkin näkyä esim. hänen loppuun asti säilyneessä uskossaan altaillaiseen kielikuntaan sekä maininnassaan »viidestä» saajaninsamojedilaisesta kielestä (s. 10; kirjan ilmes-

tymisvuonna lopullisesti sammunut kamassi kuudentena) – nyttemmin näet lienee vakiintunut käsitys, että erillisiä saajanilaiskieliä onkin ollut vain kaksi tai kolme. Joki suhtautuu varovaisen suopeasti Collinderin etäsukulaisuusvertailuihin uralilaisten, altaillaisten ja indoeurooppalaisten kielten välillä, mutta kun niinkin varmana pidetty sukulaisuus kuin altaillainen on mitä ilmeisimmin väistyvä näkemys, on vaikea kuvitella, miten vielä kaukaisempia sukulaisuussuhteita voitaisiin enää vakuuttavasti osoittaa. Yleisesti ottaen Joen artikkeli kuitenkin on informatiivinen esitys suomen kielen ja jossain määrin koko kielikuntamme sanastohistoriaan.

TUOMO TUOMEN kirjoitus *Yleiskielemme murrepohjainen sanasto* on sisällökäs ja perusteellinen esitys koko suomen yleiskielen juurista ja sen suhteesta murteisiin. Tuomi tarkastelee yleiskielen ja murteiden sanastoeroja niin äänneseikkojen (*huomena/huomena, sorsa/suorsa*), johto-opin (*pääty/päättö, vaahto/vahti, puite/puitos, oikaista/oiustaa*) kuin itse sanavartaloidenkin kannalta. Kuten Tuomi toteaa, »yksiselitteisesti [ei] voi sanoa jonkin sanan olevan yleiskieltä ja jonkin toisen olevan murretta» (s. 55), ja hän käy läpi useita sanaryhmiä, joissa yleiskielen normittava vaikutus on vähäistä; näin on etenkin deskriptiivisanojen sekä yleiskielisessä viestinnässä harvoin puheena olevien aihepiirien laita, esim. vanhojen maatalousesineiden ja -toimintojen sekä marjojen ja muiden luonnonkasvien. (Kasveilla on tietysti tieteessä käyttöön otettu nimensä, mutta kansanomaisen variaatio elää puheessa ja jossain määrin kirjoituksessakin yhä.)

Huomattavan mielenkiintoinen on Tuomen mainitsema tieto, että yhdelle murrealueelle rajoittuvien (siis muista murteista ja yleiskielestä puuttuvien) sanastoerikoisuuksien määrä on lounais- ja hämäläismurteissa alle puolet siitä, mitä vastaavien sanojen määrä on kaakkois- ja savolaismurteissa. »Toisin sanoen itämurteet ovat sanastoltaan yhä edelleen omaleimaisempia, murteellisempia kuin lounais- ja hämäläismurteet.» (S. 31.) Tällaiset kvantitatiiviset

Kirjallisuutta

vertailut eri murteiden kesken lienevät sanastonkin osalta vasta alussaan, muista kielien ilmiöistä ja tasoista niitä on tehty tuskin lainkaan – työsarkaa ja uusia näkymiä murteentutkimuksessamme siis riittää.

Edelleen (s. 31–32): »Lounaismurteiden ja hämäläismurteiden risteilyalueella Turun ylämaassa ja Ala-Satakunnassa alueittaisen erikoissanaston osuus on hyvin pieni (13 %; keskimäärin se on murteissa 20 %) alueen koko sanastosta ja samalla koheesio eli määrällinen yhtäpitävyys naapurimurteisiin poikkeuksellisen suuri (62 %; liittymä naapurimurteisiin on keskimäärin 50 %). Keski-Suomessa, erityisesti – – hämäläis- ja savolaismurteiden risteilyvyöhykkeellä, alueellisia sanastoerikoisuuksia on vielä vähemmän eli vain 7 % – –. Päämurteiden väliset siirtymämurteet – – ovat siis lukumääräisesti mitaten yleispätevämpiä kuin kumpikaan niiden emämurteista; kahden murteen risteytyessä syntyvä uusi murre näkyy säännöllisesti karttavan molempien emämurteiden leimallisimpia erikoispiirteitä.» Tämä on suorastaan yleiskielitieteellisesti mielenkiintoista: sen voi sanoa edustavan ikään kuin ensimmäistä astetta siitä ilmiöstä, jonka toiseen ääripäähän kuuluvat aivan eri kielistä muodostuvien pidgin- ja kreolikielten ominaisuudet; näissä kielimuodoissahan niin ikään emäkielten äänneistön, sanaston ja kieliopin erityispiirteet karsiutuvat tai surkastuvat.

PAULA SAJAVAARAN laaja katsaus vierassanoihin käsittelee suomen kielen erilliskehityksen aikaisten lainasanojen eri tyyppisiä ja kerrostumia. Lainanantajakielinä ovat ensisijaisia tietenkin olleet ruotsi ja englanti; lähes kaikki muista kielistä saadut lainat on suomeen omaksuttu jommankumman kautta, tärkeimpänä poikkeuksena venäläislainat.

Lainojen ryhmittelyn vaikeutta kuvaa Sajavaaran oma epäjohdonmukaisuus termin »anglismi» käytössä: hän lukee niihin Intian kielistä peräisin olevat *kulin* ja *currin*, koska ne ovat levinneet englannin välityksellä (s. 84); mutta eikö samalla sivulla mainittu *pihvi* olisi silloin svetisismi, ruotsihan sen on suomeen välittänyt? Sajavaaran esittämä

kriteeri kuuluu (mp.): »Tavallisesti mainitut tapaukset [kuten *kuli* ja *curry*] luetaan anglismeiksi, koska sanat ovat yleistyneet englannin välityksellä»; mutta tällöinhän suomeen ja moneen muuhunkaan kieleen ei enää aikoihin olisi muita lainoja tullutkaan kuin anglismeja (paitsi svetisismi *poikkitieteellinen*).

Vierassanojen omaksumisen periaatteita Sajavaara tarkastelee monelta kannalta ja tasapuolisesti, niin lainojen kuin omaperäisten sanojen edut huomioon ottaen: »Erikoiskielet tarvitsevat asian mukaan kenties runsaastikin vierasperäistä sanastoa, mutta yleiskielen tulisi olla yhteistä erilaisille kieliyhteisön jäsenille. Siksi sellaisten käsitteiden, jotka joutuvat yleiseen käyttöön, pitäisi olla myös kansantajuisessa asussa.» (S. 88.) Kun kielentutkijoittemme parissa tuntuu nykyään olevan myötätulessa kanta, että kaikki omapohjainen termien kehittäminen on pikkumaista vierasvihaa (asia nousi esiin mm. Yliopisto-lehden viime kevään numeroissa), on Sajavaaran sana paikallaan: »Jos käsitteen tiedetään tulevan yleiseen käyttöön, on kömpelö vierassana mielekäästä korvata omalla sanalla, vaikka kansainvälinen yhteys katkeaisikin. Mehän kehitämme ja käytämme kieltä pääasiassa omiin tarpeisiimme.» (S. 90.) Kömpelöt omapohjaiset sanaehdotukset kyllä jäävät vaille kieliyhteisön hyväksyntää: jo pitkään on voinut havaita, että uusien termien suomennosvastineista (joita eivät suinkaan aina ole ensiksi esittämässä kielenhuoltajat) kielenkäytössä toinen otetaan ja toinen jätetään.

Saman voi todeta JOUKO VESIKANSAN (kirjoituksessaan *Yhdyssanat*) esille ottamasta kysymyksestä: yhdyssanojen nominatiivi- ja genetiivialkuisuudesta. Kielenhuollossa on genetiivialkuisuutta näihin asti suosittu monissa sellaisissa tapauksissa, joissa kielenkäyttäjät näkyvät kallistuvan nominatiiviin (moneen sanaan on genetiivialkuisuus toki vuosien mittaan saatu vakiintumaankin); Vesikansan kanta taas on kielenhuollon yleislinjaa suopeampi nominatiivialkuisuudelle (s. 227–237). Minä olen omalta maultani pikemminkin »genetivisti», mutta sekä kielenhuollon että Ve-

sikansan yritykset säännöttää nominatiivi- ja genetiivialkuisuutta ovat alkaneet tuntua yhä virvatulimaisemmilta, kun kieleemme kuitenkin on jo vaikka kuinka paljon vakiintunut sellaisia pareja kuin *vallankaappaus* – *lentokonekaappaus*, *lapsenryöstö* – *pankkiryöstö* ja jopa niin läheisiä käsitteitä kuin *itäkauppa* – *länsikauppa*. (Sekä *itäkauppa* että *länsikauppa* on myös näkynyt, mutta selvästi poikkeuksina; liekö tässä yleisintä sijamuodon valintaa hienokseltaan säädellyt se, että »itä» tarkoitti nimenomaan Neuvostoliittoa, mutta »länsi» määrittelemätöntä länsimaiden joukkoa – erisnimethän ovat näissä tapauksissa aina genetiivissä, esim. *Saksan-kauppa*.)

Paraatiesimerkki on ehkä kuitenkin runsaan kiistan aiheena ollut *aallonpituus/aaltopituus*: virallinen kielenhuolto on jo 1930-luvulta suosittanut genetiiviä, Vesikansa (s. 231) taittaa peistä nominatiivin puolesta. Mutta omien havaintojeni mukaan on tapahtunut sellainen jako kahteen, että teoreettisessa fysiikassa (esim. tähtitieteessä ja hiukkasfysiikassa) käytetään aivan vakiintuneesti *aallonpituutta*, radio- ja televisiotekniikan alalla taas kutakuinkin yhtä yksinomaisesti *aaltopituutta* – ei siis ole ihme, että kuvasanontakin kuuluu »olla samalla *aaltopituudella*». En oikein usko, että yhdyssanamme ovat tältä kannalta säännöin karsinoitavissa – ehdotuksia voi uusista sanoista esittää, mutta kansan valintaa on vaikea ennustaa. (Vesikansan yhdyssanakirjoitus on kirjan pisin, 46 sivua, ja siinä käsitellään muitakin yhdyssanakysymyksiä, mutta sivuutan ne tässä.)

OLLI NUUTISEN kirjoitus *Käännöslainat* valaisee kielen ilmiöitä ja luonnetta monivivahteisesti, ja Nuutinen uskaltautuu hauskoihin spekulatioihin siitakin, miten suomi olisi voinut kehittyä toiselle kannalle (s. 110): »Jos lentokoneen kehittäyaikoihin englannin valta-asema olisi ollut niin itsestään selvä kuin nykyisin, olisimme voineet saada sanan *ilmataso* englannin *aeroplanen* käännöksensä. – – Jos taas kone olisi kehitelty Suomessa, nimeksi olisi voinut tulla omaperäiseen hahmotukseen pohjautuva *koneennin*, *ilmavene*, *koneintu*, *ilmarinen*

tai ties mikä – –.» (Toisissa tapauksissa näin on käynyt, vaikei käsitettä ole Suomessa keksittykään: alkujaanhan suomeksi ruotsin ja saksan mukaisesti pitkään puhuttiin »vedenalaisesta venheestä»; nykymuoto *sukellusvene* on omintakeisempi, ilman selvää vieraskielistä mallia.)

Yleisemmin Nuutinen käsittelee käännöslainojemme välittymistä osana kulttuurien vuorovaikutusta: »On kehittymässä ja jo kehittynytkin kulttuurikansoille yhteistä henkistä pohjarakennetta, jossa käsitteet ovat pitkälle yhteisiä.» (S. 112.) Näin on ennen kaikkea kirjakielen laita: »Murteisiin ja sellaisiin lähisukukieliin, esimerkiksi karjala-aunukseen, joilla ei ole kirjallista perinnettä, [käännös]lainavaikutukset ovat päässet tunkeutumaan paljon harvemmin kuin kirjakieleen.» (S. 113.)

Suomi on »epäsuomalaistunut» Agricolasta ja kirjakielen synnystä lähtien (s. 113): »Voi sanoa, että suomen kielen syntyvaiheessa kirjakielestä pyrittiin tekemään sellainen, että ero vanhoihin kulttuurikieliin olisi ollut mahdollisimman vähäinen. Lauserakenteet pantiin mukailemaan Raamatun käännöksen lähdekielen malleja ja sanastosta tehtiin mallikielen sanaston kaltaista.» Kuinka tutun kuuloista nyt, EU:n direktiivien käännösten aikaan – ja suppeammin samaa taipumustahan on paljon eri erikoisalojen kielessä, jossa niin ikään ei vain sanasto vaan lauseiden malli ja kielenkäytön yleispiirteetkin pyrkivät seuraamaan esikuvakieltä eli nykyisin englantia.

Pahalta näyttää, että direktiivien kanssa on käymässä samoin kuin ennen Ruotsin valtakunnan lakien: »Lakitekstien kääntäjien oli niin kuin Raamatun kääntäjänkin pysyttävä mahdollisimman lähellä alkutekstiä, ja vanhimmat käännökset ovat sanankäytöltään niin vierasvoittoisia, että alkutekstiä tuntemattoman lukijan on niitä vaikea ymmärtää, vaikka ne pinnaltaan suomea ovatkin.» (S. 115.) Toivottavasti olemme EU:n suhteen yhtä onnekkaita kuin Raamatun ja Ruotsin lakien: »Kun Agricolan jälkeen koko Raamattua suomentamaan asetettiin komitea, sen tavoitteena olikin karkeimpien muokaluksien poistaminen ja suomen

tekeminen suomeksi.» (S. 113–114.)

Sana- ja rakennelainoista Nuutinen mainitsee myös suomen vaikutuksen suomenruotsiin ja riikinruotsin vastaavan vaikutuksen ruotsinsuomeen (s. 112). Tämä näkyy etenkin yhteiskuntaelämän virallisissa termeissä, mutta myös arkisemmat sanat ja ilmaukset saavat vähemmistökielessä valtakielestä merkityksiä ja vivahteita, joita ei »riikinkieli» tunne. Lisäksi monet kieliopilliset rakenteet siirtyvät käännöslainoina vähemmistökieleen (tätä puolta ei Nuutinen enää käsittele): esim. suomenruotsiin on – kielenhuoltajien vastaanpanosta huolimatta – tarttunut suomen kielen mallin mukainen genetiivirakenne useihin tehtäviin, missä standardiruotsi ei sellaista käytä, kuten *Palmes mord* (pro *mordet på Palme*). Näissä monitasoisissa interferenssi-ilmiöissä suomen ja ruotsin kontaktien uusimpana vaiheena riittäisi aiheita laajoihinkin tutkimuksiin – ellei Iiro Viinasen Suomessa uusien tutkimushankkeiden ehdottaminen olisi jo suorastaan valtionvastaista vehkeilyä.

KIRSTI MÄKISEN kirjoituksessa *Sanojen tyyliväri* ovat aiheena erityisesti lehtien ja sähköviestintien kielessä alaa voittanut subjektiivinen, ns. kohosteinen tyyli sekä kiellemme kuvailmaukset. Aihepiiriä ei ole tutkittu erityisen paljon, ja monista mielenkiintoisista huomioista huolimatta kirjoitus kärsiikin määritelmien epäselvyydestä ja tyylivärin tulkinnan subjektiivisuudesta. Mäkinen on esittämässään lehtien pääkirjoitusnäytteissä kursivoitunut »arkityyliset sanat ja kuvailmaisut» (s. 206–207); hänen tulkintansa mukaan »kokoomuksen ja keskustan *kamppailu*» ja »hintojen *ryöstäytyminen*» ovat kuvailmauksia, mutta »*lämpimät* suhteet» ja »hintojen nouseminen *hälyttävästi*» eivät näköjään ole. Ja mitä kuvallista taas on ilmauksessa »keskusta *pysyi vallassa*»; minkä ei-kuvallisen ilmauksen voi siinä tapauksessa löytää hallituspuolueen tai istuvan presidentin vaalivoitolle?

Mäkinen myös sanoo (s. 210): »Mitä objektiivisempaa, mitä transparentimpaa kieli on, sitä vähemmän siinä on kuvallista ainesta. Lakitekstissä ei ole kuvailmaisuja.» Tämäkään ei ole aivan itsestään selvää;

ehkä pitäisi sentään sanoa »tuoreita kuvailmaisuja», sillä historiallisesti moni tuiki asiallisen sävyinen ilmaus on metaforinen, vaikkapa *omaisuuden siirto*. Ja voi myös olla, että esiintyminen esim. lakitekstissä päivittäin antaa ilmaukselle objektiivisuuden ja transparensin leimaa: Ruotsin valtakunnan 1734-vuoden laissa tiheään esiintyvä »*olcon hengens rickonut*» (= rangaistakoon kuolemalla) on ainakin minun korvassani varsin voimakas kuvailmaus, mutta ehkä tältä ei ole tuntunut silloin, kun laki oli voimassa. Kuvailmauksiin pätee kaksikin verroin se, mitä Tuomo Tuomi omassa kirjoituksessaan sanoo (s. 29): »Sanan käytön ryhmittäminen merkityksiksi, merkityskimpuiksi tai merkitysvivahteiksi ei ole ehdottoman riidatonta –.»

Samanlainen, osaksi asian luonteesta johutuva impressionistisuus tuntuu AARRE HUHTALAN kirjoituksessa *Muotisanat*. Ei tämä pelkkä vika ole, vaan tuo esitykseen tuoreuttakin: hauskana osoituksena »muotisanojen» erilaisesta elinkyvystä ovat mm. peräkkäisissä lauseissa mainitut *sopuli* (toimittajista), joka on jäänyt elämään ja voimaan yhtä hyvin kuin kyseinen eläin, ja Huhtalan mukaan »loppuvuodesta 1981 verraten taajaan» lehdissä käytetty verbi *hömelöidä*, jota en edes muista. Mutta toisaalta Huhtalan kategoriat eivät ole oikein pysyneet aisoissa: totta varmasti on, että Kalle Päätalon teokset ovat tehneet yleiskielessä tutuksi *maalikylän* ja (Laila Järvisen suomentamat) Tove Janssonin muumikirjat *ötökän*, mutta voiko näitä silti nimittää muotisanoina? – Huhtala on liittänyt kirjoitukseensa 14-sivuisen luettelon valikoituja muoti-ilmauksia, osa ikikuluneita (*puitteissa*), osa ainakin esimerkeistä ilmeisiä päivänsä perhosiä (»Balzacin tauti» = suomalaiskirjailijain harrastus laajoihin romaani-sarjoihin; hakusanassa *tauti*).

Loppupään artikkelit ovat selvemmin kielenkäyttäjille suunnattuja ohjekirjoituksia; useimpien aiheina nimistö (etu-, sukua ja paikan-). SAARA WELININ kirjoituksessa *Julkisten rakennusten nimet* on esillä ongelma isosta ja pienestä alkukirjaimesta, jota olisi voinut yleisemminkin käsitellä: raken-

nusten nimitykset kuuluvat osana laajempaan tapausryhmään, jossa monelle on epäselvää, millaiset sanat oikeastaan erisnimiin kuuluvat. Niille, joista esim. *talvi-* ja *jatkosota* aivan ilmeisesti ovat näiden sotien »nimiä», voi olla vaikea perustella pientä alkukirjainta, ja samaa ilmenee joskus (yleensä englannin vaikutuksesta) historian ajanjaksojen nimityksissä. Yksi tapausryhmä ovat outojen, harvoin suomenkielisessä tekstissä esiintyvien kielten ja etnisten ryhmien nimet, jotka monille tulevat tutuiksi ensin englanninkielisinä: kukaan ei (englannista huolimatta) kirjoittane *suomalaista* eikä *saksalaista* isolla kirjaimella, mutta tavan takaa törmää »Zuluihin» ja »Yanomoihin» – onneksi ei yleensä valtalehdissä.

Teoksen aihepiiriin kirjavuus ei ole huono asia, mutta tason kyllä. Jotkut kirjoitukset on tehty ilmeisessä kiireessä, tai ne kärsivät muuten vajavaisesta jäsentelystä – yllättävästi esim. JAAKKO SIVULAN kahdesta kirjoituksesta toinen, *Deskriptiiviset sanat*, on eheä ja seikkaperäinen, mutta toinen, *Synonyymit*, sen sijaan liian pinnallinen ja sekava teoreettiseksi pohdinnaksi, kuitenkin liian pitkä ja rönsyilevä kielipakinaksi. Mäkisen ja Huhtalan kirjoitusten synnyttämä »impressionistinen» vaikutelma johtuu osaksi myös viimeistelemättömyydestä; eräät mainitsematta jättämäni kirjoitukset kärsivät siitä niin ikään. Typografiassa olisi parantamisen varaa: Mäkisen artikkelissa esitetyt pitkät pää- ja muut kirjoitusnäytteet pitäisi jotenkin erottaa normaalitekstistä.

Teoksen keskeinen, varsin vakava vika on kuitenkin runsas päällekkäisyys, joka tekee kirjan monille huomionarvoisille aiheille ja näkökulmille suurta vahinkoa. Niinpä sekä Joki (s. 16) että Sivula (s. 192) mainitsevat balttilaisperäisten sukulaistermien lainautumisen omaperäisten tilalle tai rinnalle; Tuomen ja Sivulan kirjoituksissa on deskriptiivisanojen osalta paljon olennaisesti samaa, Saara Welinin ja IRMELI PÄÄKKÖSEN kirjoituksissa ei ainoastaan päällekkäisyyttä vaan myös ristivetoa (s. 353 ja 381); edelleen sekä Huhtalan muotisanoina että RISTO HAARALAN terminologiaa koskevasa artikkelissa käsitellään *-in*, *-e* -johtimia

(s. 132 ja 270) ja lyhennesanoja tyyppiä *tupo* (s. 133 ja 270); Vesikansa ja Sajavaara jopa molemmat ottavat sivistyssanojen käytöstä kaunokirjallisuudessa näytteekseen Mika Waltarin *Suuren illusionin* ja siitä yhteisiä esimerkkisanoja (s. 61–62 ja 93–94). Tätä luetteloa voisi jatkaa vielä paljon. Toimitustyöhän jäi Vesikansalta kesken, ja Rantalaista epäilemättä on ensi sijassa evästetty saattamaan teos äkkiä valmiiksi, mutta siinä määrin päällekkäisyydet häiritsevät lukemista, että toimittajien ja kirjoittajien olisi suonut olleen enemmän yhteistyössä.

Kirjan käyttökelpoisuutta parantaa huomattavasti Risto Haaralan laatima laaja sana- ja asiahakemisto (s. 383–504), pienemmältä osaltaan myös RITVA LIISA PITKÄSEN paikannimiartikkeliin liittyvä Suomen pitäjännimien taivutushakemisto (s. 331–337).

JAAKKO ANHAVA

Suomen syntaksin pähkinöitä kansainväliselle lingvistikunnalle

Case and other functional categories in Finnish syntax. Toim. ANDERS HOLMBERG ja URPO NIKANNE. *Studies in Generative Grammar* 39. Mouton de Gruyter, Berlin 1993. IX + 248 s. ISBN 3-11-013812-3.

ANDERS HOLMBERG ja URPO NIKANNE ovat koonneet teoksellisen artikkelit suomen syntaksista. Teos on englanninkielinen, ja se on ilmestynyt tunnetussa kielitieteellisessä sarjassa kansainvälisen kustantajan kustantamana: se onkin tarkoitettu parantamaan kansainvälisen kielitieteellisen yhteisön tietämystä suomen syntaksin erityispiirteistä. Teoksessa on kymmenen artikkelia sekä toimittajien kirjoittama johdanto, jossa kerrotaan perustiedot suomen morfologiasta ja syntaksista suomea vähemmän tunteville sekä esitellään artikkelit.